

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๖๕๕-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที ๒๔ เดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๑ ต่อ ๓ มูลค่าข่าว ๔๑๑,๙๐๖.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

สักปหน้า 1 เดลินิวส์
‘ข่มขืนไม่เลือก’
เมื่อไหร่-ที่ไหนก็ ‘เสี่ยง!!’

สักปหน้า 1 เดลินิวส์

ค ดั้งเดิมที่ผ่านมา หากได้สังเกตดูก็จะพบว่า ได้สร้างความประหลาดใจให้กับคนบริโภคนข่าวสารอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ไม่น้อย โดยเฉพาะ “ผู้เสียหาย” ซึ่งก็มีทั้งหญิงสาว วัยรุ่น แต่แน่นอนก็จะเป็นคนแก่ และก็มีสติดีใจ ซึ่งสะท้อนขวัญใจถึงขั้น เมื่อ “เหยื่อ” เป็นเด็ก คนพิการ หรือแม้กระทั่งคนพิการ!!!

อย่างไรก็ตาม นอกจากผู้เสียหายในคดีข่มขืน ที่จะไม่เหมือนในอดีตแล้ว สถานที่เกิดเหตุก็เริ่มเป็นที่คาดไม่ถึง ยกตัวอย่างกรณี “หนุ่มชื่อดัง” เมตตรา หมายถึงบุกเข้าห้องหญิงสาววัยหนึ่งเพื่อหวังข่มขืนในคอนโดฯ หรือกรณี “นักร้องสาวอีร็อกซ์” ถูกสวนลานขณะใช้บริการในสถานนวดแผนโบราณที่ถูกต้อง และก็มีใช้สถานที่ปิด แคมป์เป็นห้องนวดแบบรวม ที่มีหลายคนสามารถใช้บริการร่วมกันได้ ก็ยังสามารถที่จะเกิดเหตุการณ์ร้าย ๆ ได้! และนอกเหนือจากกรณีดังกล่าว ก็ยังมีอีกหลายเหตุการณ์ อาทิ กรณีที่เกิดขึ้น “บนรถแท็กซี่” ซึ่งก็มีผู้เสียหายที่เป็นเด็กหญิง นักศึกษาสาว รวมถึงผู้โดยสารทั่วไป ซึ่งก็มีทั้งถูกสวนลาน และข่มขืนเรียกว่ากรณีข่มขืนลักษณะนี้เกิดขึ้นและมีให้เห็นกันอยู่บ่อย ๆ

ล่าสุดนี้ก็เป็นกรณี “คนขับรถตู้หื่น” ที่ข่มขืนผู้โดยสารหญิงบนรถตู้เส้นทาง กรุงเทพฯ-สมุทรสงคราม และกับกรณี “หนุ่มโง่ ถีบรถข่มขืนสาวท้อง” ที่ จ.ภูเก็ต ซึ่งนี่ก็เป็น “กรณีข่มขืน” ที่เพิ่งจะเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อไม่กี่วันมานี้

เรียกได้ว่า “สถานที่ไหน-เทศใด” ก็มีสิทธิ์เสี่ยงพาดตกเป็น “เหยื่อข่มขืน-ถูกข่มขืน” ได้ทั้งสิ้น!!!

กับปรากฏการณ์ที่น่าตกใจนี้ กับข่มขืนขึ้นในยุคปัจจุบันนี้ วัลลภ ตั้งคณาภิรักษ์ หรือครูหุ้ย เลขานุการมูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก ได้สะท้อนผ่าน “สักปหน้า 1 เดลินิวส์” ไว้ว่า... สักก่อนหญิงสาวมักจะได้รับคำเตือนเพื่อป้องกันการถูกข่มขืน หรือทำอนาจาร ว่า อย่าไปที่เปลี่ยว ที่ลับตา หรือที่มืด ๆ ซึ่งจะเป็นที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อได้ แต่ปัจจุบันเรื่องของสถานที่ก็เปลี่ยนแปลงไปตามการก้าวร้าวของสังคมเป็นที่ไหนก็ได้ ไม่ว่าจะที่ไหนห้องน้ำ โรงเรียน คอนโดมิเนียม เพราะแม้กระทั่งที่บ้านเองก็ยังไม่ปลอดภัย ถึงขนาดมีการบอกกันว่า หากผู้หญิงที่อยู่บ้านคนเดียวจะต้องทำอะไรจึงจะปลอดภัยด้วยดังกล่าว

“อย่างคอนโดมิเนียมซึ่งเป็นห้องพักส่วนตัว ซึ่งในความจริงจะต้องมีที่การ์ดตั้งแต่ทางเข้า ตามชั้นต่าง ๆ แต่ก็ยังมีจุดเสี่ยงคือ บันไดหนีไฟ” ...ครูหุ้ย ซึ่งร้องไห้สถานที่ ซึ่งหลายคนเคยคิดว่าปลอดภัย

อย่างไรก็ตาม ครูหุ้ย กล่าวอีกว่า... ประเด็นเรื่องสถานที่ไม่ถือว่าเป็นประเด็นต่อการข่มขืน เนื่องจากมีข้อพิจารณาในด้านนี้หลายประการ กล่าวคือ ประการแรก สังคมเต็มไปด้วย “การปลุกเร้าทางเพศ” เต็มไปหมด ประการที่สอง “ยาเสพติดและสุรา” เมื่อเสพหรือดื่มมาก ๆ ก็ทำให้ผู้เสพนั่นขาดสติอย่างซึ่งใจ ควบคุมความคิดไม่ได้ของตนเองไม่ได้ และประการสุดท้าย จากการที่ “ทัศนคติเรื่องเซ็กซ์ของหนุ่มหญิงก้าวไกล” ทำให้ผู้หญิงหลายคนมองเซ็กซ์เป็นเรื่องธรรมดา จึงกล้า และเปิดเผยมากขึ้น จนผู้ชายข่มขืนและกล้าที่จะกระทำเรื่องไม่ดี ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากปัจจัยเหล่านี้ ประเด็นเรื่องสถานที่จึงเป็นเรื่องรอง...

“สังคมไทยละเลยเรื่องนิยามาน โทษไม่เกิดขึ้นกับข่มขืนไม่ได้ ส่วนตัวผู้เสียหาย บางคนเกิดเรื่องแล้วคิดว่าข่มขืน ที่เอาอกไม่กล้าแจ้งความ โดยมีส่วนน้อยมากที่กล้าแจ้งความ และกล้าที่จะเอาเรื่องให้ถึงที่”

สุด ขณะที่สื่อก็มักจะไม่ได้ติดตามรายงานข่าวจนถึงที่สุดว่า ผู้กระทำผิด ถูกลงโทษไปถึงไหน ซึ่งพอนานไปคนก็ลืม"...ครูหุขุ กล่าว

ด้าน ดร.จิตรา ดุษฎีเมธา ประธานโครงการศูนย์พัฒนาความสุข มนุษย์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ก็สะท้อนแง่มุมต่อกรณีที่กำลังเกิดขึ้นนี้ไว้ว่า...สมัยก่อนสถานที่เกิดเหตุในการกระทำชำเราคือ ที่เปลี่ยว, ที่ลับตา, ในป่า หรือพงหญ้ารก ๆ ซึ่งนั่นก็หมายถึง สถานที่เอื้อที่จะกระทำได้ ทว่าในปัจจุบันแม้แต่ในรถ, ในบ้าน, ในคอนโดมิเนียม, ในร้านนวด, ในสปา หรือแม้แต่สวนสาธารณะ ก็ยังเกิด

กรณีข่มขืนได้ เรียกว่า...สถานที่ไหนก็ข่มขืนได้ คำถามคือเกิดอะไรขึ้น?

เรื่องนี้ ดร.จิตรา วิเคราะห์และสะท้อนผ่าน “สื่ूपหน้า1 เดลินิวส์” ไว้ดังนี้...ประการแรก ปัจจุบันเรื่องเพศถูกเปิดเผยมากขึ้น และมีสื่อกระตุ้นทางเพศเคลื่อนไหวคลาดมากมาย รวมทั้งยังสามารถเข้าถึงได้ง่าย ยกตัวอย่างเช่น ตามร้านหนังสือทั่วไป, ในอินเทอร์เน็ต กระทั่งโทรศัพท์แบบสมาร์ตโฟนติดตัว สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เพศกลายเป็นเรื่องธรรมดา ประการต่อมา เป็นเรื่องที่เกิดจาก “ผู้หญิงระมัดระวังตัวน้อยลง” สืบเนื่องจากการที่ผู้หญิงกล้าที่จะพักอาศัยหรืออยู่คนเดียวเพิ่มขึ้น รวมถึงกล้าที่จะพักอาศัยในหอพักในบ้าน หรือในคอนโดมิเนียมรวมกับเพื่อนชาย เป็นต้น

และ ประการสุดท้าย คือทัศนคติที่ “ผู้หญิงมองเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมดา” สืบเนื่องจากการแสดงออกผ่านทางเครื่องแต่งกาย, การใช้ชีวิต ทำให้ผู้ชายมองว่าผู้หญิงไม่แคร์ในเรื่องนี้

กับเหตุปัจจัยดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ ดร.จิตรา สะท้อนว่า...เป็นตัวกระตุ้นที่ส่งเสริมทำให้การข่มขืนเกิดขึ้นได้ง่ายขึ้น ซึ่งนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เรื่อง “สถานที่” กลายเป็นปัจจัยรองในความเสี่ยงต่อกรณีข่มขืน...

“ในเมื่อเราแก้ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมไม่ได้ แต่เราสามารถป้องกันได้ โดยระวังไม่ให้ปัจจัยที่กล่าวไว้ข้างต้นมาเอื้อให้เกิดการข่มขืนตามสถานที่ที่คิดไม่ถึงได้ เช่น การไม่อยู่กับเพื่อนชายตามลำพัง หากอยู่คอนโดฯ ควรหาเพื่อนหญิงมาอยู่ด้วย, หากอยู่บ้านต้องเปิดไฟไว้บ้าง ไม่ปิดไฟมืด ไม่ไปในสถานที่เปลี่ยว ๆ หรือลับตา"...ดร.จิตรา กล่าวในที่สุด

หลายปัจจัยทำให้เกิด “ข่มขืนไม่เลือก!!”

เป็นอีก “ภัยร้ายวัน” ที่ “เกิดขึ้นซ้ำซาก”

แล้วสังคมไทย...เราจะยังงักงันดี???